

Páteční bezútesný déšť neustává, loučím se na nádraží a s plným autem odjíždím na Huckrom a přemítám, jak letošní setkání v takovém počasí dopadne. Pár posledních příprav netrvá dlouho a už jsou slyšet hlasy. Už jsou tady - a úplně promáchaní. Cowbojové a cowbojky dorazili na základnu promoklí durch und durch. Sundat pláštěnky, přezout, převléct, do tepla, usušit, napít - jeden velký, neustávající šrumec, téměř by se dalo říci chaos. Ale zkušenější vedoucí se ničehož nezalekli a neutekli (i když někteří k tomu neměli daleko). Konečně jsme suší a zahřátí usedli ke stolům a malujeme, povídáme, hrajeme a při tom čekáme na jídlo. Dlouho jsme se všichni neviděli, tak se brebentí i při večeři. Ale co by to bylo za Rodeo, kdybychom se vůbec nedozvěděli, co to Rodeo je. Také se musíme rozdělit do družin (rodin) a vylosovat kuchyňskou službu. To vše jsme zvládli po večeři a ještě něco navíc. Pak ještě chvilka malování a hraní, 3 písničky na dobrou noc v kuchyni a 3 písničky na dobrou noc ve spacáku.

Již brzy ráno (stále ještě byla tma) bylo slyšet shora dusání. Kouknu na hodinky - 6 ráno, to snad ne, oni jsou už vzhůru. No nic, vydrželi jsem to zhruba do sedmi, to už začalo svítat. Prvně jdeme na hygienu a pak až na rozcvičku. Kde mám boty? Na sušení. Kde mám bundu? Ještě pověšenou. Kuchyňská služba se pouští do přípravy snídaně a mytí nádobí, ostatní radostně utíkají na rozcvičku - ještě aby ne, vždyť máme jen 10 vteřin na to, abychom se dostali na hřiště. A tam vše vypuklo. Rozpoutal se lýtý boj o papírové večerníčky. Kdo jich posbírá nejvíce a stane se tak večerníčkovým králem? Po asi čtvrt hodině nás to přestává bavit, tak se hladově vracíme na snídani. Po snídani všechno vypukne. Nástup, pískot, čelém vzad a hele, manželové jdou. Slavnostní přivítání a zahájení Rodea, tzv. kovbojských slavností, kovbojského klání, které bude zakončeno večerní tancovačkou, neboli countrybálem. Rančer s rančerkou nás přivítali na svém ranči, slavnostně zahájili letošní Rodeo a my jsem se vydali poměřit své síly v kovbojských dovednostech. Čekala nás pravá střelnice, chytání telete do lasa, nabíjení revolveru, stavění ohrady, dojení krávy, pečení koláčků, hazardní hra skořápky a zlatý hřeb Rodea - krocení divokého mustanga. Bili jsme se jako lvi a najednou jsme zjistili, že je doba oběda. Kovbojové na jednotlivých stanovištích zjistili, že jsou oškubaní jako slepice a malí účastníci Rodea s nabitými kapsami plnými mešnických tolarů odcházeli na oběd. Copak máme dobrého? Ááá, právě kovbojské fazole. No, moc se jich nezmizelo, ještě že dorazil Kamil. Krátký polední klid a po něm následovaly krátké sporty.

Ale honem, není čas. Musíme se připravit na závěrečnou oslavu, na countrybál. Holky nalíčit a obléct do šatů, kluci dobít revolvery proti lupičům, očistit boty od bláta a vyrážíme do dvoreckého sálu. Rovněž se k nám přidává Herr GeneralMajor s Pavlínkou. U sálu nás opět vítá rančer s rančerkou. Nejprve si musíme koupit lístky a až pak můžeme vstoupit do tanečního sálu. Country hudba hraje a my se zatím rozpačitě díváme jeden na druhého. Někdo sedí, někdo postává a většina doufá, že nebude muset tančit. Ještě jedno úvodní slovo a už to začíná. Naše oblíbená Zuzana: Dám si přes rameno pingl, do své ruky vezmu hůl... Začli jsme tančit, ale nikdo se nepřidal. Polka, polka a zase polka. Pěkně dlouhá písnička, až se nám čelo orosilo. Ale nikdo se nepřidal - všichni udělali kroužek, tleskali a koukali jak rančer s rančerkou vytáčejí sólo. A pak to šlo ráz na ráz: tancování, otevření bufetu, tancování, otevření střelnice, tancování, skákání, otevření bufetu, tancování, střelnice, soutěže - pití panáku na čas, jezení rohlíku na čas, ulov židli a zase střelnice a zase bufet a zase tancování. Famózní podvečer jsme zakončili posledními 10 písničkami a neutuchajícím hurónským řevem - ještě jednu, ještě jednu. Ale jak praví staré české přísloví, v nejlepším se má přestat. Uklidíme po sobě a potěšení hezkým country balem odcházíme zpět na chaloupku - tentokrát již za tmy a s blížícím se deštěm v patách. Máme to akorát. V chaloupce se usadíme, vytáhneme opět malování a přidáme se ke kytaristům - tentokrát v podání Kejmyho, Generála a Hajnýho. Někdo už má ukrutný hlad, někdo je přecpaný - to podle toho, kolik si kdo vydělal mešnických tolarů. Ale večerní párkům neodolá nikdo. Dvě popelnice spasou zbytek

fazolí a už se nám klíží zraky. Tedy jak komu, ale hlavně vedoucím. Poslední dvě krátká divadla tematicky zasazená na divoký západ a pomalu lezeme na kutě. U Kubíka jsem si to dost rozházel, když jsem ho v 9 hodin posílal spát: "Ale já to vydržím klidně až do rána!" Ale Lenička mě v tom nenechala: "Všichni to vydržíme až do rána, ale ve spacáku." Kamil nám ještě zabrnká na dobrou noc a už všichni spíme.

Přichází kruté ráno. Tak sladce by se spalo, ale výlukový jízdní řád je neúprosný a nepovolí ani v neděli. V 7 hodin tahám všechny z postele. U dětí to není zas tak náročné, ale těm vedoucím se nechce. Nedá se nic dělat - rychle vstát, převléct, vyhygienit, nasnídat, poklidit, přebrat diplomy a hurá na vlak. Vlastně autobus. Na nádraží si rozebereme svou bagáž a rozdáme placky s fotkami a už pelášíme domů.

Velké Rodeo je tedy za námi. Myslím, že jsme si ho všichni užili plnými doušky a už se těšíme na další společné setkání. Díky všem za účast, díky všem vedoucím za realizaci a velké díky patří Zdendovi a Helče za pomoc.